

Hoofddorp 15 juni 1934

Geliefde familie.

Daar u graag een lettertje van ons terug zag
zal ik probeeren aan uw wensch te voldoen
Allereerst danken wij u voor uw harteleijke en
troostende woorden, waar een mensch juist in
zulke dagen zo'n behoefte aan heb,
U en uw kinderen hebben het zelf meegemaakt, dus
spreekt u uit onderwinding, wat het is een geliefde
~~te missen~~ ^{moeten} hoewel voor de slag nog veel zwaarder
was dan voor ons, daar Vader de leeftijd der zeer
sterken heeft mogen bereiken, Vader is niet ziek ge
weest, ook heeft hij als 't ware niets geleden, ook
heeft hij het niet benouwd gehad, alleen zijn
krachten waren aan 't end, tot 't laatste oogenblik
toe was hij helder van geest, Vaders wensch is ver
vuld geworden, hij heb meer malen gezegd dat hij
niets tegen het sterven opzag, maar wel kon hij
er tegen opzien dat dat lichaam gesloopt zou moeten
worden, en dat hij deen door benouwdheid of pijn
zijn God uit 't oog zou verliezen, en riedaan, zijn
wensch vervuld, en onze gebeden verhoort, God roept
hem op, zonder eenige benouwdheid of pijn, hij heeft

Brief geschreven door Sientje Klaassen Pz, aan Willemke Klaassen - van der Wal, weduwe van Jacob Klaassen Bz, wonende te Zaandam. In deze brief wordt het overlijden van Pieter Klaassen (op 3 juni 1934) beschreven. De brief is mede ondertekend door haar moeder Fie, de echtgenote van Pieter. Bertus en Barend die genoemd worden zijn zoons van Pieter, toen resp. 56 en 49 jaar oud.

niet eens een week te bed gelegen, tot in die week voor Pinkster heeft hij steeds gewerkt, in den tuin en voor de boomen nog gesnoeid en toen dat klinkop rond ons huis gesnoeid tot op het laatste vakje na, en toen hel hij wat te veel van zijn eigen geveerd, hij was 's avonds overmoed en kon niet slapen van moeheid en dan kon hij ook niet makkelijk liggen in bed, dus kwam hij altijd in zijn stoer ritten, soms mistelen in de nacht, toen begon hij zulke dikke beenen te krijgen, en daarbij kwam nog dat het almaar kouder weer was, en Vader had de laatste lyd altijd kon, hij riep altijd om de zon en warm weer, toen is die dikte almaar erger geworden en liep steeds hooger, maar Dokter wilde hij berispt niet bij hem hebben want ik ben niet ziek zei hij, het eten smaakt me goed en als ik weer wat uitgeest ben, en 't weer wordt wat warmer, dan knapt alles weer op en ga ik weer werken heen, maar Gods wil was anders, 't werd zoo erg met die dikte dat hij heelemaal stijf werd en zich niet meer, wist te behelpen, hij kon z'n eigen niet meer uit of aen kleeden en kon bijna niet meer ritten, toen moest toch Dokter komen, en moest ~~soch~~ hij direct naar bed, kreeg wat poeders om tot rust te komen, en 't leek ook werkelijk de eerste dagen dat hij weer opknapte, tot vrijdagavond, toen begon hij zoo onrustig te worden, almaar praten over alles en nog wat, zijn hoofd was toen heelemaal in de van hij kwam almaar het bed uit, soms in eens met een vaent stond hij op de vloer en wist dan niet waar hij was, en dat bleef zoo tot zaterdagmiddag, toen werd hij weer

kalmer, en begon ook weer heel gewoon met ons te praten, die wartaal hoorde we niet meer, maar hij was zoo moe, zoo ontzettend moe dat zijn borst het niet bij kon werken toen zei Dokter dat er een ommekeer had plaats gehad en dat wij wakende moesten blijven want dat het naar het einde liep, misschien duurt het nog wel wat zei hij, maar zijn hart slaat erg zwak toen heeft hij een rustige nacht gehad en zondagsmorgens half 8 zat hij nog bij tafel een kopje thee te drinken en praatte hij nog met Bertus over het weer en over die mooie koeien, die daar voor ons op dat stukje land loopen en vroeg naar Bertus zijn vrouw en kinderen enz, toen is hij zelf nog weer alleen in bed gegaan, hij was erg moe zei hij, maar wij zagen dat hij erg bloos werd eerst zijn handen en later zijn oren en Barend die steeds in zijn nabijheid bleef zag dat de dood met zasse schreden naderde, toen hebben we allen Vaeter persoonlijk gedag gezegd en hij kende ons alle goed er was geen twaam meer van wartaal bij, hij zei dat is mijn laatste strijd, tot weersien Dien zei hij Segen mij, Segen Bertus ~~zei~~ hij ~~ziedig~~ zijn de doodden, het verdere konden wij niet meer verstaan Segen Barend zei hij dat hij met Jesus ging, hij was niet alleen, zijn laatste woorden waren zoo duideljk dat wij het alle hoorden (en zij zagen niemand

aan Jezus alleen) hij lag zoo rustig en vredig
tot op een ^{smiddag 12 uur} moment trad hij rich in eens
om op zijn zijde, wij hoorde de borst vol loopen
hij gaf nog een grootte snik en ik was gebeurd
onze lieve Vader was thuis, voor eeuwig
bij zijn Heere en Zaligmaker -

Er zijn bij ons veel tranen geschreid en
toch moeten wij God innig dankbaar zijn
voor Zijn grootte genade en liefde aan
Vader en aan ons alle bewezen, zoo'n heen
gaan is om jalaers op te worden, wij hebben
een beste en biddende Vader gehad en dat
hoppen wij nooit te vergeten, neen dat zal
ons alle bijblijven tot onze dood toe, de
Darmene had voor tekst de gedachtenis des
rechtvaardigen zal tot regeining zijn Spr 10
: 7 en dat wollen wij nu, met innige liefde
en dankbaarheid denken wij nu terug aan ik
geen voorbij is, —

Verder maken wij het heel goed, moeder
begint weer arat op drey te komen, ze heb veel
hoofdpijn gehad de laatste dagen, en haar oogen
lijken wel bij de dag minder te worden, ze kan
ontzettend slecht zien en is ook erg doof, nu gelijfde
nu weet u weer het een en ander van ons en eindig ik
met onze hartelijke groette aan u allen en Gods regen
hoe gewenst van uw liefh Sante Pie en Sien ^{nicht}